

THE SCABS HOUDEN HET HEILIGE VUUR WARM

«Als ik geen muziek maak word ik zot»

BRUSSEL Tijdens de Rewind-concerten in de Ancienne Belgique in 2007 en TW Classic een jaar later bewezen The Scabs dat het heilige vuur nog heftig kon branden. Het voorlopige orgelpunt komt er nu vrijdag in de Antwerpse Lotto Arena. Tekst en uitleg van 'the man so nice they named him twice', Willy Willy.

De Lotto Arena is meteen ook de grootste indoorzaal waar julie al in gespeeld hebben. Naar zoiets kijkt een mens uit, niet? Willy Willy (foto vooraan rechts): «Je voelt dat er zich een gezonde adrenaline aan het ophopen is in je lijf maar tegelijkertijd weet je ook niet goed waar je je aan kan verwachten. De Rewind-concerten hebben een standaard gezet voor verdere concerten, maar dit is toch weer iets bijzonder. Verwacht je maar aan een heuse marathon vol verrassingen waar ik (lachend) natuurlijk niets over kan vertellen. Maar het loont zeker de moeite om die avond mee te maken, want het is ook een gebaar van ons naar de mensen die ons al die jaren zijn blijven volgen en steunen. Zonder hen was het verhaal al lang afgelopen, maar de warmte die we voelden tijdens de

© Danny Willems

Rewind-concerten heeft zeker een krachtige brandstof geleverd.»

Het Scabs-verhaal is er eentje van vallen en opstaan. «Dat kan ook niet anders wanneer je al dertig jaar lang een bestaan in de rock-'n-roll hebt gekend. Zoietstekent en vormt een mens. Het is vaak een emotionele rit geweest. Maar als je ook maar iets wil bereiken, kan je niet anders dan de 'no pain, no gain'-filosofie omarmen. En daar kunnen we bij The Scabs over meespreken.»

Had je je dit vervolg kunnen voorstellen?

«Niet echt. We waren al meer dan verrast toen we vernamen dat we een tweede en een derde Rewind-avond hadden uitverkocht. En dat voor een integrale speelbeurt van 'Royalty In Exile', een album dat nu al twintig jaar

die rockzee en op een of andere wonderbaarlijke manier zijn we een hele tijd blijven zwemmen.»

Al kwam de verdrinkingsdood wel eens zeer dicht nabij.

«Wat wil je. The Scabs is een raar groepje. Ik vergelijk ons vaak met de Kleppende Klipper, dat piratenschip uit de 17de eeuw en een titel van een van de Suske en Wiske-albums. We varen vaak verschillende kanten uit maar komen steeds terug op dezelfde koers. Het kompas leidt ons enkel naar de richting die we zelf willen varen en dat is stevast richting Rock-'n-Roll-land. En zoals je wel weet is dat niet steeds de meest makkelijke weg. Maar we hebben het allemaal overleefd en we staan er nog steeds.»

Meer nog, hoe ouder jullie wor-

van de nodige levenservaring. Bovendien slagen we er nu in de songs live te spelen zoals we ze ook opgenomen hebben in de studio. Niet dat het exacte replica's zijn, maar we zijn in staat om ze technisch neer te zetten zonder zenuwen. Ik weet nog hoeveel tijd er in 'Royalty In Exile' werd gestoken en dat we na de opnames moesten leren hoe we het live konden brengen. Nu heb je die maturiteit om de songs meteen naar je hand te zetten. Tijdens de beginjaren kwam je met ruwe schetsen naar de studio en rekende je als het ware op de hulp van de producer.»

Ben je nu gulziger als muzikant?

«De tijd is je grootste vijand. Ik moet kunnen spelen want anders word ik zot. Zo simpel is

«Guts' is mijn grootste eigenschap, maar ook mijn grootste nadeel»

oud is. Gaandeweg drong het meer en meer door dat we toch wel iets betekend hadden voor heel wat mensen en dat we zeker op muzikaal gebied een bepaalde blauwdruk hebben nagelaten. En dat gevoel mag je niet verloochenen. Toen we begonnen wisten we ook niet waar we zouden geraken. We sprongen gewoon in

den hoe meer snedig jullie klinken.

«Dat is me enkele dagen geleden ook nog eens opgevallen. We spelen misschien wat minder snel, maar veel meer 'to the point'. Als er al eens een gemene noot moet gespeeld worden, wordt ze ook gemeen en gemeend neergezet. En dat alles nog eens voorzien

het. Ik geniet intenser wanneer ik speel, maar ben nog altijd even zenuwachtig wanneer ik het podium opklim. Als dat gevoel er niet meer is, moet ik mijn gitaar maar aan de wilgen hangen.»

Met 'Dirty Years Of Rock-'n-Roll' (uitgeverij Ludion) en de verzamelaar 'The Singles' (Has 30 songs plus recente single 'Why')

kan je als fan een goed beeld vormen van de geschiedenis van The Scabs maar wat doet dat met jou?

«Je neemt het zoals het komt en zeker wanneer ik het boek las, was bij momenten best wel confronterend. Het is een eerlijk boek en met de beste bedoelingen geschreven, maar het blijft natuurlijk maar een facet van je bestaan als mens en als gitarist. De verzamelaar schetst dan weer een goed beeld van hoe je als groep kan evolueren zonder je roots te verliezen. We zijn en blijven een rock-'n-roll-band. Ik ben ook altijd dezelfde gebleven. Zelfs toen ik de stekker uit The Scabs had getrokken vijftien jaar geleden, heb ik daarna nooit een auditie gedaan. Je weet wat je aan me hebt, wanneer je me als gitarist vraagt. Ik vind mijn 'guts' mijn grootste eigenschap is maar (lachend) het is tegelijkertijd mijn grootste nadeel. Maar ik heb een balans gevonden en dat zorgt er ook voor dat ik nu weer met The Scabs op het podium kan staan. Er zal altijd een gezonde spanning heersen binnen de band maar zonder dat zouden we niet eens bestaan. Want spanning hoeft niet respectloos te zijn.»

The Scabs spelen vrijdag 17 december in de Lotto Arena.

Dirk Fryns